

Cuprinși de iubire-n vis

Eugenia Calancea

În pădure-n jurul nostru s-au adunat mai multe nereide,
Voiau să-mi împletească părul meu jucând,
Cerul se-ntuneca și-ncet, strălucirea soarelui se-nchide,
Dar pentru noi totul era profund.
Zâmbeam la orice rază ce venea să mă mângâie,
Erau puțini nori, dar era multă culoare la apus,
Iar sufletul meu simțea un fum de tămâie,
Cu tine-n armonie simțeam că mă ridic în sus!
Deodată un vânt puternic se stârni pe cărare,
Furtuna cu trăsnet și zgomot puternic s-a pornit,
Dar mergem în voia soartei cu nereidele-n apărare
Ș-atunci cereasca nălucire pe loc ne-a părăsit.
Ne-a dus vântul aproape de mare cu bine,
Dar inima mea din piept a tresărit,
Că râul de munte nu mai era lângă mine
Și portul speranței în furtună ne-a întărit.
Credeam c-avem din nou o crudă soartă,
Dar inima-mi spune că nu mai e decât un pas,
S-ajungem cuprinși de dragoste la poartă,
Trezindun-ne din visul zbuciumat într-un popas.